

21. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Joh. 4: 46 - 53

Meidän ei tarvitse koskaan epäillä sitä, että Herra suo ihmisille koko sen autuuden ja onnen, minkä he voivat vastaanottaa. Sellaiseksi me tunnemme Hänet kaikesta siitä, joka on luotu, mutta vielä selkeämmin Jeesuksen lunastuksesta. Mutta silloin kun vahvana seisoo se totuus, että Herra Jumala tahtoo tehdä meidät niin onnellisiksi kuin me voimme tulla — niin voisi ihmisen järki kysyä: Miksi siis niin paljon onnettomuutta ja vastoinkäymisiä kohtaa meitä tässä maailmassa? Miksi meille lähetetään niin paljon vastoinkäymisiä, usein sellaisiakin vastoinkäymisiä, joihin emme itse tiedä olevamme syyppäät, vaan jotka tapahtuvat Jumalan neuvopäätöksestä? Kaikille ihmisille tosin tapahtuu jotakin ikävää, joka usein tekee heidät levottomiksi; mutta erinomattain miksi muutamien tiettyjen ihmisten enemmän kuin toisten täytyy vastoinkäymisten kanssa taistella? Muutamilla menestyy kaikki heidän aikomisensa; mutta toisten, vaikkakin ovat kaikella tavoin ahkeria ja taitavia elämässään, täytyy kuitenkin kärsiä mitä katkerinta köyhyyttä ja mitä kovimpia tauteja, kun taas monelle kevytmieliselle ja pahantapaiselle tapahtuu kaikki mielen mukaan. Eikö se siis näytä siltä, että Herra olisi voinut tehdä ihmiset onnellisemmiksi, jos Hän olisi tahtonut, voinut kaikesti pelastaa heidät niin paljosta murheesta ja levottomuudesta? — Jos näitä kysymyksiä lähemmin tutkimme, niin me pian huomaamme ja tulemme vakuuttuneiksi siitä, että vastoinkäyminen ja tuska, joka lähetetään ihmisille, on yhtä suuri todistus Jumalan hyvyydestä ja rakkaudesta kuin ne monet iloisetkin päivät, jotka Hän lähettää heille. Me tutkistelemme sentähden:

**Tuskan ja vastoinkäymisen todellista hyödytystä, joka voi
kääntää sydämen pois kaikesta muusta, Jeesuksen ainoan
tykö**

21. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Katsellessamme tämän päivän evankeliumissa sitä hätää, joka pakotti kuninkaanmiehen etsimään apua Jeesukselta, ja minkä jalon avun hän sai rukoiltuansa, niin havaitsemme, missä siunatussa tarkoituksessa tämä vastoinkäyminen oli hänelle lähetetty, ja näemme selkeästi, kuinka suuri hyödytys hänellä siitä oli. **Sillä sen kautta hänen sydämensä taivutettiin täydellisesti Jeesuksen puoleen**, hädässään etsimään lohdutusta Häneltä, joka yksin voi auttaa. Ja niin hän tässä rukouksen kuulemisessa **tuli tuntemaan Jeesuksen voiman ja tahdon auttaa hätääntyneitä**, mikä vaikutti hänessä sen, että hänet itsensä sen kautta taivutettiin uskomaan Jeesuksen Kristuksen päälle.

Tämä kuninkaanmies eli sellaisessa tilassa, ettei hänen sydäntänsä taidettu erottaa maailman rakkaudesta muutoin kuin vastoinkäymisen kautta; sentähden Herra myös lähetti arnessaan hänelle tämän vastoinkäymisen, joka hyvin toivotusti edisti hänen todellista autuuttaan. Tämä mies oli korkeasäätyinen ja korkeassa arvossa maailmassa ja nautti niin muodoin suurempia etuja maailmassa kuin muut. Ja kun me tätä pahaa maailmaa katselemme ja ihmisen turmelusta ja taipumusta näkyväisiin kappaleisiin, niin havaitsemme, että nämä itsessään hyvät Jumalan lahjat useimmiten voittavat sydämen niin kokonaan ja sokaisevat ihmiset, että he siinä ylenpalttisuudessa, joka heillä on maailmassa, ja siinä runsauden tilassa kaikkien halujensa ja himojensa täyttämiseen, eivät ensinkään pidä murhetta kuolemattomasta sielustansa. Kunniaa ja rikkautta, joiden pitäisi kehottaa meitä muistamaan ja rakastamaan antajaa, käytetään useimmiten niin väärin, että me nautimme lahjaa antamatta taivuttaa sydäntämme kiittolisuuteen sitä Herraa kohtaan, joka antaa meille ne lahjat; ja varsin vähän me kiittolisuudella muistelemme suurinta kaikista hyvistä töistä, nimittäin, **Jeesuksen sovintokuolemaa**. Monella on väärä ajatus ja he tahtovat uskotella itseään ja muita, että ulkonaisten lahjojen pitäisi olla erityinen todistus Jumalan ystävydestä ja suosiesta ja korkeammasta arvosta Hänen tykönään kuin muilla; mutta siinä luulossa he hirmuisesti pettävät itsensä.

Maailmassa seuraa muutamia ihmisiä niin kutsuttu onni enemmän kuin muita ja silloin yksinkertaiset ihmiset pitävät usein näitä ihmisiä erinomaisina Jumalan ystävinä, joiden yritykset aina menestyvät hyvin; mutta sitä vastoin luulevat niiden ihmisten, joita usein vaivat ja onnettomuus kohtaavat, saattaneen itsensä erityisesti Jumalan vihan ja epäsuosion kohteeksi. Mutta asia on kokonaan toisin. Moni saa hyvänsä täällä eläessään ja nauttii sitä niin, että se tuottaa hänelle iankaikkisen onnettomuuden niin kuin rikkaalle miehelle vastattiin: **Poikani muista, että sait hyväsi eläessäsi**. Kun sitä vastoin toiset, joiden koko ikänsä on täytynyt taistella vaivojen ja viheliäisyyden kanssa, juuri sen kautta on saatettu etsimään Herraa, Parantajaa sielulle ja ruumiille, ja niin saavat kuolemassa käydä sisälle siihen kunniaan,

jossa **Jumala on pyyhkivä pois kyneleet heidän silmistänsä.** Pyhä Raamattu osoittaa myös selkeästi, ettei paljas ulkonainen menestys ensinkään kelpaa todistukseksi erinomaisesta Jumalan ystävyydestä niin, että joku siitä voisi vakuuttua tulevansa iankaikkisesti autuaaksi. Päinvastoin, kun sielu ei ole yhteydessä Vapahtajan kanssa, niin verrataan maallisen kunnian ja korkeuden loppua eläinten loppuun niin kuin Daavid sanoo: ” **Mutta ei ihminen taida pysyä kunniaassa, vaan verrataan eläimiin, jotka hukkuvat. Tämä heidän tiensä on sula hulluus; kuitenkin, heidän jälkeentulevaisensa sitä suullansa kiittävät, Sela! He makaavat helvetissä niinkuin lampaat, kuolema heitä kalvaa; mutta hurskasten pitää varhain heitä hallitseman, ja heidän öykkäyksensä pitää hukkuman, ja heidän täytyy jäädä helvetiin. Kuitenkin vapahtaa Jumala minun sieluni helvetin vallasta; sillä hän korjasi minun, Sela! Älä sitä tottele, koska joku rikastuu, eli jos hänen huoneensa kunnia suureksi tulee. Sillä kuin hän kuolee, niin ei hän mitään myötänsä vie, eikä hänen kunniansa mene alas hänen kanssansa. Sillä hän kiittää sieluansa elämästänsä: ja he ylistävät sinua, jos sinä itselles hyvää teet. Niin he menevät isäinsä perästä, ja ei saa nähdä ikänä valkeutta. Koska ihminen on kunniaassa, ja ei ole ymmärrystä, niin hän on verrattu eläimiin, jotka hukkuvat.” Ps. 49: 13 - 21.**

Tämä kuninkaanmies oli niin ollen vaarassa tulla voitetuksi maailman menestykseltä, elämään aikansa suruttomana lukua pitämättä, mihin sielu tulisi joutumaan. Mutta tässä me näemme vastoinkäymisen ja tuskan jalon hyödytyksen; nimittäin, se erottaa sydämen maailman rakkaudesta. Herra lähetti hänelle sen murheen, että hänen lapsensa sairastui kuolemantautiin. Tämä murhe opetti hänet tuntemaan itsensä heikoksi ja voimattomaksi ihmiseksi, joka kaikella korkeudellaan ja rikkaudellaan ei voinut lievittää lapsensa vaivoja eikä parantaa lasta taudistaan, vaikka hän olisi siihen kaikki tavaransa antanut. Hän vakuuttui nyt, ettei koko maailman hyvyys voi antaa meille oikeaa iloa, vaan että tämä niin kuin kaikki muukin riippuu Jumalan vapaasta tahdosta ja hallituksesta. Ja tämä kuninkaanmies tunsikin nyt, että hänellä huolimatta kaikesta korkeudestaan ja arvostaan maailmassa oli tarve ja pakottava syy Jeesuksen armahtamiseen aivan kuin viheliäisimmälläkin ihmisellä maan päällä; totta hän myös tässä sydämen murheessaan piti kaikki muut onnellisempina kuin itsensä ja olisi kukaties vaihtanut tilaa monen kanssa, jotka hän ennen piti huonompina.

Voi! kuinka paljon onkaan niitä, joita Herran samalla tavalla täytyy saattaa ajattelemaan iankaikkista parastansa, minä sanon: **ajattelemaan iankaikkista parastansa;** sillä on mahdotonta, että ihminen eläisi vallan ilman toivoa, ilman lohdutusta, ilman sellaista, jossa hän erityisesti riippuisi kiinni. Ja kohta kun me vastoinkäymisen koulussa opimme, että tämän maailman ilo jättää

21. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

meidät, niin me tulemme kohta tarkkaavaisiksi ja rupeamme etsimään sellaista lohdutusta ja perustaa, joka voi tuottaa levon tuskassa. Vastoinkäyminen kääntää sydämen pois maailmasta; ja siitä me näemme, kuinka katoavainen ja aivan epäluotettava maailman ilo on, ja samalla opimme niin kuin kuninkaanmiehenkin esimerkistä, minkä autuaan hyödytyksen hätä ja vastoinkäyminen tuottavat, että nimittäin **ihminen tulee sen kautta halulliseksi etsimään iankaikkista autuutta, silloin kun maailman ajallinen ilo hänet jättää.** Joka myötäkäymisen aikana, onnen lempeinä päivinä, on ollut jumalaton ihminen, oppii usein vastoinkäymisen kautta etsimään neuvoa ja apua Jeesukselta. Silloin voidaan sanoa hädän meitä oikein hyödyttäneen, kun se on pakottanut meidät kaiken tuskamme kanssa Vapahtajamme tykö pakenemaan. Sillä ei yksikään ihminen, joka tahtoo tulla autuaaksi, voi siihen tulla muutoin kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta. Ja vaikka ei ajallisen hädän ja vastoinkäymisen, joka Jeesuksessa tulee autetuksi, voida koskaan sanoa olevan perussyyn meidän iankaikkiseen autuuteemme; niin kuitenkin se apu, jota hätäntynyt etsii ja jonka hän löytää Vapahtajan tykönä, aina tuo sen hyödytyksen, että ihminen oppii siitä tuntemaan Jeesuksen rakkaan, armahtavan ja säälivän sydämen, ja tulee Jumalan Hengen armon kautta oikein sulatetuksi ja häpeäväiseksi siitä, että hän on saanut kokea avun Vapahtajan tykönä, vaikka hän tietää, ettei hän ole ensinkään sitä ansainnut, vaan on tähän asti vaeltanut Kristuksen ristin vihollisena. Siitä syttyy sitten sydämessä kiitollisuuden ja rakkauden kipinä Herraa Jeesusta kohtaan Hänen osoittamansa armonsa edestä, ja tuo hädästä päässyt ja vapautunut sielu tietää nyt omasta kokemuksesta, kuinka halullinen Vapahtajamme on auttamaan kaikkia niitä, jotka Häntä avuksensa huutavat.

Mutta älkäämme luulko Herramme Jeesuksen käyttävän hätää ja vastoinkäymistä vetääkseen ainoastaan kääntymättömiä ihmisiä tykönsä ja herättääkseen heitä huolenpitoon iankaikkisesta autuudestansa; vaan Hänen omien oikeiden lastensakin täytyy usein sellaisten parannuskeinojen ja samojen katkerien lääkkeiden kautta antaa itsensä parantaa vioistansa. Jeesuksen uskovaiset taitavat tosin Hänen armonsa kautta suuria asioita toimittaa, voittaa pahan, kun Hänen voimansa tulee täydelliseksi heidän heikkoudessansa; he taitavat todella tulla paljoa täydellisemmiksi hyvissä töissä ja pyhydessä kuin yksikään niistä, jotka pilkataksensa Jeesuksen sovintoa, vaativat ainoastaan itsetehtyä pyhyttä, vaikka he eivät saa aikaan ainoatakaan hyvää työtä, millä he Jumalan edessä kelpaisivat; mutta kaiken tämän ohella he pysyvät kuitenkin raadollisina ihmisinä, joissa syvä turmelus usein liikkuu, ja saattaa hämmästyttää heitä niin kuin muitakin, heti kun he kääntävät silmänsä pois Jeesuksesta. Sitä varten siis tapahtuu, että uskollinen sielujen Paimen johdattaa lapsiansa maailman läpi niin erilaisella tavalla, osittain suojellaksensa heitä, osittain myös opettaaksensa heitä sitä paremmin

21. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

itseänsä tuntemaan; ja vie heitä useasti niin, että maailman lapset, jotka ovat aivan tyhmiä ymmärtämään Jumalan töitä, usein pitävät sen jumalattomana, joka ei jumalatonta ehkä olekaan. Itse Pietarin esimerkistä me näemme, että Vapahtajamme antaa lastensa, kun he rupeavat luottamaan itseensä, langeta johonkin raskaaseen syntiin, jonka kautta heidän täytyy tulla näkemään ja tunnustamaan, kuinka huonoja he ovat ja pian lankeavat, elleivät he Kristuksen voimassa kilvoittele. Tosin on itse vastoinkäyminenkin välikappale, jonka kautta Herra uskovaisten lastensa iankaikkista parasta etsii. Se terveellinen tuska opettaa myös Jeesuksen armoitettuja syntisiä sitä enemmän antautumaan Hänelle, ja kaiken toivonsa ja uskalluksensa panemaan Häneen ainoaan, koska he todella itsessäänkin joka silmänräpäys tarvitsevat Hänen armahtamistansa.

Tämä siunattu välikappale Herran kädessä herättää myös meidän sydämessämme palavan halun saada varhain, usein ja lakkaamatta nauttia Hänen rauhaansa ja lohdutustansa, kun maailman vastoinkäymiset joka taholta ahdistavat meitä; ja me katsomme usein sitä iloista hetkeä, jona Vapahtajamme tahtoo täydellisesti pelastaa meidät tästä nykyisestä pahasta maailmasta ja antaa meille osan siinä kunniaassa, joka Hänen uskovaisillensa on tallelle pantu iankaikkisuudessa.

Vastoinkäyminen opetti kuninkaanmiestä etsimään Jeesusta ja siitä oli se autuas hyödytys, että hän ja koko hänen huoneensa uskoivat Herran Jeesuksen päälle. Totta taitaa monta tuhatta iankaikkisuudessa tunnustaa ja kiittää Vapahtajaa, joka vastoinkäymisen kautta on opettanut heitä tuntemaan Hänet ja Hänen rakkautensa!

Sentähden tahdommekin rukoilla Häneltä sitä armoa että, kun hätä ja vastoinkäyminen meidät kohtaa, silloin yksinkertaisesti vastaanottaisimme sen Herran kädestä, mieluisella sydämellä ja kärsivällisellä mielellä, ja antaisimme sen meille siksi hyväksi tulla, mitä Hän sillä tarkoittaa, nimittäin, kokonaan repäisemään meidän sydämemme maailmasta, että se olisi uhrattu Hänelle ainoalle, Hänen omaksensa, ajassa ja iankaikkisuudessa.